

udvidet disse. Med Hensyn til denne Lov skal jeg blot nævne, hvilke Bemyndigelser der findes, fordi det var Genstand for Overvejelse, om man skulde komme den Vej frem, at man saaledes definerede de enkelte Bemyndigelser og ved Forhandling i Rigsdagen blev enig om, hvilke af disse var nødvendige og hvilke ikke. Det hedder i § 1 af den norske Lov om Regulering af Varepriser: „For at regulere priserne paa varer og andre gjenstande kan Kongen eller den, han bemyndiger, indtil videre fastsætte maksimalpriser, udstede forbud mot tilbageholdelse av varer fra salg samt utfærdige forskrifter for produktionen og omsætningen og for virksomhet, som dermed staar i forbindelse, saasom bearbejdelse, istandsættelse, transport og bevertning“. Man vil se, at det er det samme, som er udtrykt i et enkelt Ord hos os, at træffe „Foranstaltninger“ til Regulering af Priser paa Varer, saaledes som det her er specificeret. Der fastsættes saa under 2: „Enhver er forpligtet til under samme ansvar som for vidner i straffesaker bestemt at meddele vedkommende myndigheter de oplysninger, som disse kræver til gennemførelse av prisreguleringen og til kontrol med bestemmelsernes overholdelse. Under samme ansvar som for utlevering av bevismidler i straffesaker er enhver forpligtet til at utlevere vedkommende myndighet til gransking forretningsbøger, fakturaer og andre forretningsdokumenter, som antages at være av betydning for undersøkelsen“. Lignende Bestemmelser er tagne her i Henhold til den meddelte Hjemmel. 3: „Producenter og handlende er forpligtet til efter nærmere forskrifter, som utfærdiges av Kongen eller den, han bemyndiger, at medvirke ved prisreguleringen gjennom deltagelse i prisnoteringsutvalg, kontrolnævnder eller paa anden maate.“ Her er altsaa fastsat en Pligt, som herhjemme frivilligt er opfyldt af alle, man har henvendt sig til. 4: „Enhver, som i medhold av post 2 eller 3 faar oplysninger om forretnings- eller fabrikkationshemmeligheter eller lignende, pligter at bevare taushet derom“. Her har den overordentlige Kommission indskærpet det samme Forhold. Endvidere fastsættes der i § 2: „Forraad av varer og andre gjenstande, for hvilke prisen er reguleret gennem fastsættelse av maksimalpris eller paa anden maate, kan stat, amtskommuner og kommuner kræve avstaat i fornøden utstrækning mot erstatning beregnet efter maksimumsprisen eller den paa anden maate regulerede pris.“ Det er jo en skærpet

Udformning af den tilsvarende Bestemmelse hos os, hvor det siges, at man kan overtage saadanne Levnedsmidler og Varer, som det er af Betydning for Samfundet at have til Raadighed, og at Erstatningen fastsættes af en Kommission, hvis Virksomhedsomraade og Sammensætning bestemmes ved kgl. Anordning. I Virkeligheden er det det samme, som har været gældende her, idet disse Kommissioner ikke nogen Sinde har kunnet tilkende Erstatninger, som laa over den fastsatte Maksimalpris.

De svenske Bestemmelser er givet i 2 Hovedlove, en Hjemmel for Regeringen til at fastsætte Maksimalpriser og en anden Hjemmel for Regeringen til at overtage Varer, Bestemmelser, som er udførligt udformede. Men begge disse Udformninger fra norsk og svensk Side gav Ministeriet det Indtryk, at man ikke vilde komme nogen Vej frem ved at forsøge paa at specificere de Myndigheder, der her var omtalte; thi det danske Princip: ganske kort at fastslaa, at Regeringen under sit Ansvar for Rigsdagen maatte foretage de fornødne Foranstaltninger, har sikkert vist sig fuldt ud at være det til den stadig skiftende Situation nødvendige, saaledes at de forskellige Beføjelser efterhaanden er steget frem af den een Gang givne almindelige Bemyndigelse. Men ærede Medlemmer vil faa at se, at denne omfattende Regeringsmyndighed har i begge de nordiske Lande ligget paa ganske samme Maade som her hos Regeringen, overdraget den af Rigsdagen og ikke, saaledes som det blev sagt, ved en fejlagtig Opfattelse af Rigsdagen i nogen Panikstemning, men givet her og i alle andre Lande i fuld Forstaaelse af, at det Omraade, der her er Tale om, er et Omraade for Administrationen. Fastsættelse af Priser og den nødvendige Iagttagelse af Forholdene og Følgen med dem er ikke et Omraade for Lovgivningsmagten, men for Administrationen, og hvis ærede Medlemmer vil undersøge Forholdene i alle andre Lande i Verden, hvad enten de gaar til Tyskland, Frankrig, Belgien, Holland eller Schweiz, vil de finde akkurat samme Fænomen, at denne Myndighed er overdraget Regeringen under dens Ansvar for Rigsdagen.

Man gik da videre i sine Overvejelser af at finde et Slutpunkt for denne Myndighed og kom ind paa Undersøgelser af, om ikke den Regeringen overdragne Myndighed, som nødvendigvis maatte blive hos Regeringen, kunde forvaltes under Samarbejde med Rigsdagen. Da hele dette Spørgsmaal rejstes her paa Rigsdagen overfor Ministeriet, maatte jeg i Overensstem-